

Rapport

Datum: 8 mei 2007

Rapportnummer: 2007/089

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord op 28 december 2004 ter aanhouding van haar zoon haar woning zijn binnentreden en niet voor een andere (minder ingrijpende wijze) hebben gekozen om haar zoon aan te houden.

Voorts klaagt verzoekster erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord bij het binnentreden in haar woning op 28 december 2004, in plaats van een ruitje in te slaan, gebruik hebben gemaakt van een ijzeren ram waardoor veel schade aan de voordeur en het kozijn is ontstaan.

Ten slotte klaagt verzoekster erover dat het regionale politiekorps Brabant-Noord haar verzoek om vergoeding van de door haar aan de voordeur en het kozijn geleden schade heeft afgewezen.

Beoordeling

Algemeen

1. Nadat op hun veelvuldig aanbellen, kloppen, bonken en telefoneren niet werd opengedaan traden op 28 december 2004 enkele ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord, met behulp van een ijzeren ram de woning van verzoekster binnen, teneinde haar inwonende zoon N. aan te houden. De betrokken ambtenaren achtten aannemelijk dat N. zich in de woning ophield, omdat twee van de bij N. in gebruik zijnde voertuigen voor de deur van de woning stonden geparkeerd. Na binnenkomst in de woning troffen de betrokken ambtenaren N. aan op de eerste verdieping. N., die volledig gekleed op bed lag, werd door de betrokken ambtenaren aangehouden en meegenomen naar het politiebureau.
2. De betrokken ambtenaren waren in het bezit van een machtiging tot binnentreden. Deze machtiging was afgegeven door hulpofficier van justitie B. De toestemming tot aanhouding buiten heterdaad was verleend door officier van justitie T. N. werd aangehouden omdat hij zich niet zou hebben gehouden aan de voorwaarden die de rechter-commissaris te 's-Hertogenbosch had gesteld aan de schorsing van een eerdere voorlopige hechtenis. Op 5 november 2004 had de rechter-commissaris de voorlopige hechtenis van N. geschorst op zeven voorwaarden, waaronder de voorwaarden dat hij zich niet aan enig strafbaar feit zou schuldig maken en zich op geen enkele wijze zou misdragen, dat N. gedurende de schorsing geen contact zou opnemen, zoeken of hebben met de in de onderliggende strafzaak genoemde personen en dat hij zich niet zou ophouden in een bepaalde straat te 's-Hertogenbosch (zie Achtergrond, onder 1.).
3. Volgens (de advocaat van) verzoekster heeft N. na zijn aanhouding op 28 december 2004 drie dagen in verzekering doorgebracht. Vervolgens is N. in bewaring gesteld en zit

hij sinds 11 januari 2005 "voor meerdere strafzaken" gevangenisstraffen uit. Volgens verzoekster is haar zoon N. voor "heel veel losse feiten, waaronder meermalen stalking" veroordeeld.

I. Ten aanzien van het binnentreden in de woning

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er in de eerste plaats over dat de politie er voor heeft gekozen om haar zoon N. op 28 december 2004 in haar woning aan te houden. Volgens verzoekster bestond er geen enkele aanleiding om voor zo'n ingrijpend middel als het betreden van haar woning te kiezen. Verzoekster ziet niet in waarom N. niet eerst is uitgenodigd om zich op het politiebureau te melden. Aan eerdere verzoeken hiertoe had N. altijd gehoor gegeven. Volgens verzoekster heeft de politie, door op deze wijze op te treden, gehandeld in strijd met het vereiste van proportionaliteit en subsidiariteit.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder gaf ter onderbouwing van dit standpunt onder meer het volgende aan.

"De politie wilde N. aanhouden, omdat het vermoeden bestond dat hij meerdere schorsingsvoorwaarden had overtreden. Allereerst bestond het vermoeden dat N. zich na zijn invrijheidstelling schuldig had gemaakt aan enkele strafbare feiten (onder meer 2x tanken zonder betalen 04-272627 en 04-292737 en verduistering auto 04-280755). Het plegen van strafbare feiten zou een overtreding van de schorsende voorwaarden vormen. Verder was er opnieuw een serieuze escalatie aan de orde in de verhouding tussen N. en de familie X. Door de informatie van (...) (leden van de familie X; N.o.) die bij de politie weer aangifte hadden gedaan van stalking was het voor de politie duidelijk dat N. zich opnieuw niet hield aan de voorwaarde om op geen enkele manier contact op te nemen, zoeken of hebben met deze familie. De stalkingszaak betrof een ernstige en - voor de benadeelden - zeer ingrijpende zaak. Omdat er kort van tevoren verschillende escalaties waren geweest, was het niet wenselijk dat lang werd gewacht met ingrijpen. Er is daarom voor gekozen om 's ochtends vroeg binnen te treden, omdat op dat moment de grootste kans bestond dat N. thuis was.

Bij de beslissing om N. niet eerst uit te nodigen om vrijwillig op het politiebureau te verschijnen, heeft onder meer meegewogen:

- de historie in het bedrijfsprocessensysteem, waaruit blijkt dat N. veelvuldig in aanraking was gekomen met de politie (veelpleger), onder meer herhaaldelijk ter zake van stalking;
- verschillende eerdere negatieve ervaringen van politieambtenaren die wel hadden getracht om afspraken te maken met N.: zo stond in de voorlaatste mutatie van 8 december 2004 (moet zijn 6 december; N.o.) expliciet aangegeven dat N. telefonisch

was uitgenodigd om zich binnen een half uur op het bureau te melden. Hij was bij die gelegenheid echter niet verschenen. Uit een andere mutatie (04-280755) blijkt dat N. in verband met een andere zaak per brief was uitgenodigd om op 15 december 2004 op het politiebureau te (...) verschijnen in verband met het afleggen van een verklaring. Ook voor dit verhoor liet hij verstek gaan zonder zich af te melden. Hoofdagent E., die de nieuwe zaken had aangezwengeld, had ten slotte ook zelf al negatieve ervaringen gehad met N. Hierover verklaart hij in het proces-verbaal met mutatienummer 06-153742.

Ten slotte was van doorslaggevend belang het bedrijfsmatige aspect, aangezien N. over meerdere zaken (2x tanken zonder betalen, oplichting en stalking) zou worden gehoord. Hiervoor dient capaciteit gepland te worden. Dit vergt voorbereiding, inlezen en op de dag zelf verhoor. Onder die omstandigheden is de afweging gemaakt om niet af te wachten of de verdachte wel of niet komt. Bij telefonisch contact zou de verdachte kunnen besluiten om weg te gaan omdat de politie naar hem op zoek is, wat de bedrijfsvoering zou frustreren. Gelet op het voorgaande ben ik van mening dat het binnentreden in de woning gerechtvaardigd was."

3. Ook hulpofficier van justitie B. gaf tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman aan, dat zij "gelet op het totaalplaatje" had besloten om een machtiging tot binnentreden af te geven: de achtergrond van N. , de ernst van het feit, de omstandigheid dat hij eerder ook niet was komen opdagen en de bedrijfsmatige planning.

4. Op 20 april 2006 gaf politieambtenaar E. middels een proces-verbaal aan, dat hij op enig moment in de periode oktober t/m december 2004 telefonisch met N. had afgesproken, dat N. zich op een bepaald tijdstip op het politiebureau zou melden in verband met een voorgenomen aanhouding en dat N. had beloofd deze afspraak na te komen. Echter, volgens E. was N. niet alleen niet verschenen, maar had hij voorts zijn mobiele telefoon uitgezet. E. had naar aanleiding van deze ervaring het idee dat N. zijn aangekondigde aanhouding trachtte te ontlopen en zich duidelijk niet hield aan de gemaakte afspraak om vrijwillig te verschijnen.

5. Bij de stukken bevindt zich tevens een schriftelijke uitnodiging van de politie gericht aan N., gedateerd op 11 december 2004, waarin N. wordt uitgenodigd om op 15 december 2004 op het politiebureau te verschijnen.

Beoordeling

6. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit beginsel brengt met zich mee dat justitie en politie bij het verrichten van het opsporingsonderzoek in beginsel dienen te kiezen voor een werkwijze die voor betrokkenen het minst bezwarend is. De aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden, zoals aanhouding, moet in overeenstemming zijn met eisen

van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dienen politie en justitie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

7. Uit de stukken blijkt dat er voldoende aanwijzingen waren dat N. zich in de periode voor zijn aanhouding op 28 december 2004, niet heeft gehouden aan de voorwaarden die op 5 november 2004 waren gesteld aan de schorsing van een eerdere voorlopige hechtenis (zie Achtergrond, onder 1.). Zo is onder meer in december 2004 tweemaal aangifte tegen N. gedaan; op 13 december 2004 werd er aangifte van stalking gedaan en op 24 december 2004 werd aangifte gedaan van tanken zonder te betalen. Beide feiten betreffen een overtreding van de schorsingsvoorwaarden. Op grond daarvan kon de officier van justitie de politie een bevel tot aanhouding van N. afgeven (zie Achtergrond, onder 2.). De politie had aldus toestemming om tot aanhouding van N. over te gaan.

8. Artikel 12, eerste lid van de Grondwet bepaalt dat het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner alleen geoorloofd is in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen (zie Achtergrond, onder 3.). Ingevolge art. 55, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 2.) kan iedere opsporingsambtenaar ter aanhouding van een verdachte elke plaats betreden. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is in beginsel een schriftelijke machtiging vereist (zie Achtergrond onder 4.).

9. Allereerst zal worden gezien of er voor de hulpofficier van justitie destijds voldoende aanleiding bestond om een machtiging tot binnentreden af te geven, op grond waarvan de politie zich de toegang tot verzoeksters woning mocht verschaffen. Gelet op het verkregen bevel tot aanhouding buiten heterdaad, de ernst van de feiten waarvan N. werd verdacht, de aannemelijke noodzaak om in te grijpen en de eerdere ervaringen van de politie met N. was de beslissing van de politie om hem aan te houden niet onjuist. De Nationale ombudsman acht het op grond van de stukken voldoende aannemelijk dat N. zijn aangekondigde aanhouding trachtte te ontlopen en heeft geen reden om te twifelen aan hetgeen de politie hierover naar voren heeft gebracht. Door het gedrag van N. werd het voor de politie duidelijk dat de zaak niet kon worden opgelost met zijn vrijwillige medewerking en dat hij zou moeten worden aangehouden in zijn woning. Het was onder deze omstandigheden niet onjuist dat de hulpofficier van justitie een machtiging tot binnentreden uitschreef zodat de opsporingsambtenaren desnoods zonder verzoeksters toestemming haar woning konden binnengaan.

10. Vervolgens dient te worden gezien of de politie op 28 december 2004 daadwerkelijk mocht binnentreden in verzoeksters woning. Uit het onderzoek is het volgende duidelijk geworden. Eenmaal ter plaatse aangekomen trachtten de politieambtenaren de aandacht van N. te krijgen door aan te bellen, te kloppen en bonken op de deur en te telefoneren. Onder meer gelet op het feit dat twee van de bij N. in bezit zijnde auto's voor de deur van

zijn woning stonden konden de politieambtenaren er van uitgaan dat hij thuis was, maar - wegens het uitblijven van een reactie - niet van plan was om mee te werken. Het is onder deze omstandigheden begrijpelijk dat de politie, met het oog op het opsporingsbelang, ervoor koos in de woning binnen te treden en N. daar aan te houden. Alles overziend heeft de politie met de aanhouding in de woning van verzoekster gehandeld in overeenstemming met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het gebruik van de ijzeren ram

Bevindingen

1. Voorts klaagt verzoekster er over dat de politieambtenaren bij het betreden van haar woning op 28 december 2004, in plaats van een ruitje in te slaan, gebruik hebben gemaakt van een ijzeren ram waardoor veel schade aan de voordeur en het kozijn is ontstaan. Uit de brief van verzoeksters advocaat van 10 juni 2005 is naar voren gekomen dat het verzoekster er met nadruk om gaat, dat de politieambtenaren er niet voor hebben gekozen om een raam aan de voorzijde van het huis te verbreken om vervolgens daardoor binnen te treden. Verzoekster wees er op dat andere politieambtenaren dat, bij een eerdere aanhouding van N. (begin november 2004) ook hadden gedaan.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. In zijn reactie gaf de korpsbeheerder onder meer aan dat de betreding via de voordeur de reguliere wijze van binnentreden is. Volgens de korpsbeheerder heeft het inslaan van een klein ruitje om veiligheidsredenen voor politiefunctionarissen meestal niet de voorkeur. De korpsbeheerder heeft te kennen gegeven dat hij van de politie verwacht, dat zij bij het verrichten van de haar opgedragen taken in beginsel kiest voor een werkwijze die voor de burger het minst bezwarend is, maar merkt daarbij op dat het van tevoren vaak lastig is om in te schatten welke manier van binnentreden het minst bezwarend is. Volgens de korpsbeheerder kan in redelijkheid van de politie niet worden verlangd dat zij eerst uitvoerig nagaat welke manier de minste schade oplevert. "Doortastend politieoptreden is immers gewenst, in een situatie waarbij vluchtgevaar niet is uitgesloten. Daarnaast kunnen ook andere overwegingen dan louter de financiën voor de politie een rol spelen (meer geluidsoverlast door vernielen ruit, veiligheidsredenen etc.)." Volgens de korpsbeheerder waren de politieambtenaren die betrokken waren bij de door verzoekster gememoreerde aanhouding niet betrokken bij de aanhouding op 28 december 2004. De politieambtenaren in het betreffende geval hebben zelfstandig een manier moeten zoeken om binnen te treden en waren niet bekend met de wijze waarop hun collega's eerder waren binnengetrepen. De korpsbeheerder beoordeelt de wijze waarop de politie is binnengetrepen niet als disproportioneel, waarbij hij opmerkt dat aan een politieambtenaar enige autonomie moet worden toegekend bij de wijze waarop hij de hem opgedragen taken verricht.

Beoordeling

3. Ook hier is het eerder genoemde evenredigheidsvereiste van toepassing, dat inhoudt dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit brengt onder meer met zich dat de politie bij het binnentreden van een woning de eventuele schade die daardoor ontstaat zo veel mogelijk dient te beperken.

4. Op grond van de stukken is vast komen te staan dat de betrokken ambtenaren, alvorens zij overgingen tot het gebruik van de ijzeren ram, de bewuste ochtend omstreeks 6:10 uur hebben geprobeerd om middels bellen, kloppen en bonken N. (die zich naar achteraf bleek inderdaad in de woning bevond; hij werd aangekleed en wakker op zijn bed aangetroffen) ertoe te bewegen de deur te openen. Gelet op de feiten en omstandigheden van het geval is het niet onbegrijpelijk dat de betrokken ambtenaren, na deze mislukte pogingen om N. de deur vrijwillig te laten openen, hebben besloten de woning zonder medewerking van N. binnen te treden. De keuze voor het forceren van de deur door middel van een ijzeren ram, acht de Nationale ombudsman gelet op het veiligheidsrisico dat de verbreking van een raam met zich meebrengt, zowel voor de betrokken ambtenaren, als degene die zich in de woning bevinden, niet onredelijk. Door op deze wijze op te treden hebben de betrokken ambtenaren niet in strijd met het evenredigheidsvereiste gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van de vergoeding van de schade

Bevindingen

1. Tenslotte klaagt verzoekster er over dat de politie haar verzoek om vergoeding van de door haar aan de voordeur en het kozijn geleden schade heeft afgewezen.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder gaf te kennen dat hij, gelet op zijn conclusie dat van enige aansprakelijkheid voor de schade geen sprake is, geen aanleiding ziet om op deze afwijzing terug te komen. Bij brief van 29 juli 2005 had de korpsbeheerder aangegeven dat het verzoekster bekend was dat haar inwonende zoon veelvuldig met de politie in aanraking kwam en dat daarmee het politieoptreden onder verzoeksters normale maatschappelijk risico viel.

Volgens de korpsbeheerder heeft verzoekster alle recht om haar schade te verhalen op N., die de politie door zijn (herhaalde) weigering om de deur te openen geen andere keuze liet dan met geweld de woning binnen te treden.

Beoordeling

3. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

4. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

5. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden wanneer het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de schade en het zodoende aan de betrokkene overlaat naar de rechtbank te stappen. Indien echter op voorhand duidelijk is dat dit standpunt niet houdbaar is in een civiele procedure, vindt de Nationale ombudsman een afwijzende reactie op een verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

6. Wanneer bij rechtmatig strafvorderlijk optreden schade wordt toegebracht aan zaken van een ander dan de verdachte, bestaat deze schade niet tot het normaal maatschappelijk risico van die ander, maar moet deze door de overheid worden vergoed. Er zijn echter situaties waarin vergoeding geheel of gedeeltelijk achterwege kan blijven. In de rechtspraak is genoemd het geval waarin de verdachte bij de ander in huis woont in verband met hun familierelatie.

Nu in het geval van verzoekster de verdachte een bij haar inwonende zoon was en bovendien gebleken is dat zij wist dat haar zoon vaker met de politie in aanraking kwam, kan de korpsbeheerder in redelijkheid het standpunt innemen niet tot vergoeding van schade verplicht te zijn.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord te 's-Hertogenbosch is niet gegrond.

Onderzoek

Op 19 september 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw T. te 's-Hertogenbosch, ingediend door de heer mr. B.A. Mens, advocaat te 's-Hertogenbosch, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord te 's-Hertogenbosch.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vier betrokken ambtenaren werd de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Een betrokken ambtenaar maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

De betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 16 september 2005, met bijlagen, waaronder het verslag van binnentreden op 28 december 2004, een brief van 23 februari 2005 namens verzoekster aan de politie, standpunt van de politie bij brief van 20 mei 2005, reactie namens verzoekster bij brief van 10 juni 2005, nader standpunt van de politie bij brief van 29 juli 2005.

Nadere informatie van (de intermediair van) verzoekster bij brief van 11 oktober 2005.

Klachtdossier van de politie, ontvangen op 18 oktober 2005, met bijlagen, waaronder de beschikking van de rechter-commissaris te 's-Hertogenbosch tot schorsing van de voorlopige hechtenis van 5 november 2004, een mutatie van 6 december 2004, opgemaakt door betrokken ambtenaren V. en A., het verslag van het binnentreden op 28

december 2004, machtiging tot aanhouding afgegeven op 27 december 2004, proces-verbaal van aanhouding, opgemaakt op 28 december 2004 en een proces-verbaal opgemaakt door betrokken ambtenaren K. en M. op 2 mei 2005.

Verzoek om nadere informatie van de Nationale ombudsman aan verzoekster bij brief van 9 december 2005.

Brief namens verzoekster van 10 januari 2006.

Notitie van een telefoongesprek van een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman met politieambtenaar B. van 4 april 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder ontvangen op 26 mei 2006, met bijlagen, waaronder een mutatie van 24 december 2004, drie mutaties van 28 december 2004, een uitnodiging van 11 december 2004, gericht aan N., om op 15 december 2004 op het politiebureau te verschijnen en een proces-verbaal opgemaakt door politieambtenaar E. op 20 april 2006.

Reactie van verzoekster bij brief van 14 juni 2006.

Reactie van de korpsbeheerder van 4 september 2006.

Nadere stukken van de korpsbeheerder ontvangen op 9 februari 2007, waaronder een proces-verbaal van verhoor van N., opgemaakt door politieambtenaar Kh. op maandag 28 december 2004 en een mutatie met nummer 04-283200 op 7 december 2004 opgemaakt door politieambtenaar E.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Beschikking van de rechtbank te 's-Hertogenbosch van 5 november 2004

"Beschikkende

Schorst de voorlopige hechtenis van de verdachte (N; No.) met ingang van heden onder de navolgende voorwaarden:

dat de verdachte, indien de opheffing der schorsing mocht worden bevolen, zich aan de tenuitvoerlegging van het bevel tot voorlopige hechtenis niet zal onttrekken;

(...)

dat de verdachte zich niet aan enig strafbaar feit zal schuldig maken en dat hij zich op geen enkele wijze zal misdragen;

dat de verdachte gedurende de schorsing geen contact zal opnemen, zoeken of hebben - in welke vorm dan ook - met de in deze strafzaak genoemde en aan verdachte bekende, bij algeheel contactverbod belanghebbende personen, zijnde (...);

dat verdachte zich gedurende zijn schorsing niet zal ophouden in de (...) te 's-Hertogenbosch;

(...)

dat de verdachte gedurende de schorsing zal meewerken aan een onderzoek naar zijn geestvermogens.

Aldus gedaan te 's-Hertogenbosch op heden, 5 november 2004

De rechter-commissaris"

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 55, tweede lid:

"Zoowel in geval van ontdekking op heeter daad als buiten dat geval kan iedere opsporingsambtenaar, ter aanhouding van den verdachte, elke plaats betreden."

Artikel 84, eerste lid:

"Indien de verdachte de voorwaarden niet naleeft, of indien uit bepaalde omstandigheden blijkt van het bestaan van gevaar voor vlucht, kan zijne aanhouding worden bevolen door het openbaar ministerie, tot het vorderen van de opheffing der schorsing bevoegd en door den officier van justitie van het arrondissement waartoe de plaats behoort waar de verdachte zich bevindt, onder verplichting, wat de laatstgenoemde ambtenaar betreft, tot onverwijlde schriftelijke kennisgeving aan eerstgenoemd openbaar ministerie."

3. Grondwet

Artikel 12, eerste lid:

Het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen.

4. Algemene wet op het binnentreden

Artikel 2, eerste lid:

"Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond."

5. Jurisprudentie Hoge Raad

In een arrest van de Hoge Raad van 17 september 2004, NJ 2005, 392, staat in overwegingen 3.2.2 en 3.3 het volgende vermeld:

"3.2.2 (...) Het hof heeft zijn oordeel (...) doen steunen op de volgende, samengevat weergegeven, overwegingen.

Schade die tijdens een huiszoeking welke geschiedt overeenkomstig de regels van strafvordering in de woning van een ander dan de verdachte, is aangericht aan zaken van die ander of van een derde, behoort in beginsel niet tot het maatschappelijk risico van die ander of die derde. Niettemin kan andere dan nodeloze schade onder omstandigheden geheel of ten dele tot het maatschappelijk risico van die ander of die derde behoren. Dergelijke schade behoort volledig voor het risico van de derde te blijven, indien hij op enigerlei wijze is betrokken bij het strafbare feit waarop de huiszoeking betrekking heeft, of indien hij weet dan wel behoort te weten of te vermoeden dat zijn woning voor strafbare feiten wordt gebruikt, bijvoorbeeld omdat hij ermee bekend is dat de verdachte zich bezighoudt met strafbare feiten die tot huiszoeking aanleiding kunnen geven en hij de verdachte van zijn woning gebruik laat maken. Voor gedeeltelijke toerekening is aanleiding wanneer de ander of de derde niet geacht kan worden hiermee bekend te zijn, maar wel in zodanige verhouding tot de verdachte staat dat hij zich, wat de huiszoeking betreft, van willekeurige andere derden onderscheidt. Van een dergelijke verhouding is bijvoorbeeld sprake indien de verdachte op grond van een familierelatie en/of een affectieve relatie bij de ander in huis woont. Dit laatste deed zich volgens het hof in het onderhavige geval voor.

3.3 Bij de beoordeling van de tegen deze overwegingen gerichte klachten moet het volgende worden vooropgesteld. Ook indien een overheidshandeling op zichzelf niet als onrechtmatig kan worden aangemerkt, is de overheid op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk voor de onevenredig nadelige gevolgen van zodanige handeling, dat wil zeggen de gevolgen die buiten het normale maatschappelijk risico of het normale bedrijfsrisico vallen en die op een beperkte groep burgers of instellingen drukken (...). De vraag of in een bepaald geval de gevolgen van een overheidshandeling buiten het normale maatschappelijk risico of het normale bedrijfsrisico vallen moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. (...) Voor zover

het gaat om strafvorderlijk optreden waarvan de gevolgen een ander dan de verdachte treffen, kan als uitgangspunt worden gehanteerd dat in het algemeen enig ongemak of gering tijdverlies niet als onevenredig kan worden aangemerkt en dat men dit zal moeten aanvaarden als vallend binnen het normale maatschappelijk risico of het normale bedrijfsrisico, maar dat dit niet zonder meer zal kunnen worden gezegd indien zaken van die ander als gevolg van dit optreden worden beschadigd. Dit een en ander brengt mee dat moet worden aangenomen dat schade die bij een huiszoeking in de woning van een ander dan de verdachte wordt toegebracht aan zaken van die ander, niet behoort tot het maatschappelijk risico van die ander, zodat de overheid in beginsel gehouden is die schade op grond van onrechtmatige daad te vergoeden.

Bij bevestigende beantwoording van de vraag of de overheid op deze grond in beginsel aansprakelijk is, kan vervolgens de vraag rijzen of de op de overheid rustende vergoedingsplicht op de voet van art. 6:101 BW moet worden verminderd of geheel moet vervallen, omdat de schade mede een gevolg is van een omstandigheid die aan de benadeelde kan worden toegerekend. Bij de beoordeling van de vraag of de verplichting tot schadevergoeding, zo de overheid daartoe in beginsel is gehouden, moet worden verminderd of geheel kan vervallen, is dan, naast de toepassing van art. 6:101 BW, geen plaats voor en ook geen behoefte aan een afzonderlijke toetsing aan de hand van de vraag of bepaalde omstandigheden al dan niet tot het maatschappelijke risico van de benadeelde behoren: deze omstandigheden behoren immers al verdisconteerd te zijn in het oordeel dat de overheid in beginsel aansprakelijk is. Overige omstandigheden waarvan kan worden gezegd dat zij voor risico van de benadeelde komen, kunnen in het kader van art. 6:101 BW worden meegewogen bij de vaststelling van hetgeen de billijkheid als bedoeld in de slotzinsnede van het eerste lid van deze bepaling eist. Toepassing van deze bepaling brengt voor zover hier van belang derhalve mee, enerzijds, dat zich gevallen kunnen voordoen waarin het gaat om schadelijke gevolgen van een overheidshandeling, die in beginsel niet tot het normale risico van de burger behoren, maar deze toch de geleden schade niet of niet geheel kan verhalen. Anderzijds kan het oordeel dat geen aanspraak bestaat op schadevergoeding gegrond worden op het geheel vervallen van de verplichting, zoals voorzien in art. 6:101 BW; hetzelfde kan zich voordoen ingeval het gaat om schadelijke gevolgen van een gedraging die niet als onrechtmatig kan worden aangemerkt omdat die gevolgen wèl tot het normale maatschappelijke risico van de burger behoren."